

ДВЕТЪ ГЪРНЕТА

По тъмно една вечеръ дѣдо Иванъ Крайниятъ се връщаше отъ нивата и носѣше на тоягата си една торба жълти кехлибарени круши. Като зави къмъ село въ дълбокия пѣтъ, нѣкой го настигна и сложи ржка на рамото-му:

— Хайде! Време е, дѣдо Иване, да те прибера!

Старецътъ се обърна и видѣ едно младо момче съ сини криле на раменетъ и тънка, грѣйнала като змия сабя, опасана на кръста. Дѣдо Иванъ го позна и се сепна.

— Ти ли си, Ангелъ Михаиле, дето вадишъ душитъ?
— попита кротко той.

— Азъ съмъ, дѣдо.

— Почакай малко, да ида да обадя на моитъ синове.
Имамъ двама сина.